

anchetă ■ arhivă ■ memorii ■ jurnal ■ scrisori ■

Testamentul unui rege

*Succesorul meu la Tron primește o moștenire
De care el va fi mândru și pe care el o va cărmui,
Am toată speranța,
În spiritul meu,
Călăuzit fiind de deviza :
« Tot pentru țară nimic pentru mine ».*

Carol I – « Testamentul Meu »

Evoluția acțiunii « Duduia », tăcerea ce a învăluit multă vreme acest subiect, întoarcerea și stabilirea în țară a fostului rege Mihai și a altor membri ai Familiei Regale fără ca guvernul României să fi lămurit cu fostul monarh situația celor 42 de tablouri de mare valoare dispărute peste hotare la vremea când mai era regele acestei țări m-au determinat să-mi rezum însemnările făcute de-a lungul a 15 ani pentru a le publica. Le pun astfel la dispoziția publicului românesc și a celor care au dreptul și datoria să clarifice definitiv situația colecției sustrase din patrimoniul național al României.

Fac acest gest și în condițiile în care fostul suveran beneficiază în prezent în România de condiții preferențiale acordate de legea română foștilor șefi de stat și s-a grăbit să solicite restituirea bunurilor ce ar fi aparținut Familiei Regale a României. Sper că tablourile și colecția de arme de la Castelul Peleş, care aparțin patrimoniului național al României, nu au făcut obiectul vreunei tranzacții secrete între fostul monarh și vreunul din guvernele ce s-au succedat la conducerea țării după 1990.

Din datele, informațiile și documentele obținute de serviciile noastre secrete în 1978-1986 și 1991-1996 – perioade în care am deținut calitatea de reprezentant al Serviciului de Informații Externe (1978-1986) și al SRI (1991-1996) în cadrul Comisiei Interdepartamentale de Experți de pe lângă Guvernul României – rezultă limpede incriminarea fostei regine Elena și a fiului

său de scoaterea din țară în mod ilegal a celor 42 de tablouri lăsate de regele Carol I moștenire Coroanei României ca instituție a statului român, deci bunuri aflate în patrimoniul național.

Acțiunea « Duduia »

La începutul anilor '80, cum spuneam, dețineam funcția de șef al unei unități speciale din cadrul Centrului de Informații Externe al României. Era la puțin timp după fuga lui Pacepa, fugă care a zdruncinat serios Centrul în organizarea sa atât în țară, cât și în exterior. Perioada de la fuga lui Pacepa pînă la instalarea mea în noua funcție a fost cea mai dificilă din întreaga activitate pe care am desfășurat-o în munca de informații externe.

Unitatea AVS includea și un domeniu special al muncii externe consacrat drepturilor patrimoniale ale României și bunurile cetățenilor români, aflate peste hotare. Printre acțiunile luate în primire la numirea în funcție se număra și operațiunea « Duduia » (numele cu care fostul rege Carol II o alinta pe Elena Lupescu). Acțiunea, destul de veche, fusese deschisă încă din 1975 și conținea diverse documente prin care se încerca probarea faptului că fostul rege Carol II, la plecarea sa din țară, în 1940, a luat cu el și un număr de 42 de tablouri aparținînd colecției Coroanei României, printre care șase semnate de marele pictor spaniol de origine greacă El Greco.

Ca urmare, Biroul Permanent al Comitetului Politic Executiv al CC al PCR, prin comunicarea nr. 4975/4-C/1977, a aprobat să se acționeze pentru redobîndirea de către statul român a celor 42 de tablouri de mare valoare sustrate din patrimoniul național în perioada 1940-1947 de către membrii fostei Familii Regale. La dosar exista și dovada că aceste tablouri fac parte din colecția constituită de regele Carol I și lăsată de acesta prin testament Coroanei României, cu interdicția de a fi scoase din țară.

După preluarea noii funcții, am fost chemat de directorul Centrului de Informații Externe, care mi-a comunicat că a fost invitat la Comandantul Suprem și a primit ordin ca de acum înainte CIE să se ocupe în mod special de identificarea și adu-

cerea în țară a celor 42 de tablouri aparținând patrimoniului național al României pe care le-a scos ilegal peste hotare fostul rege Carol II în 1940.

Comandantul Suprem s-ar fi arătat complet nemulțumit de activitatea desfășurată de ministerele implicate în această acțiune și a dat ordin ca CIE să se implice cu toate forțele și să rezolve problema tablourilor într-un timp cât mai scurt. Directorul CIE mi-a dat ordin să mă ocup de această acțiune, atrăgându-mi atenția că răspund personal de executarea acestui ordin special. Pentru aceasta, mi-a dat mână liberă să folosesc toate posibilitățile Centrului, menționând că mă subordonez exclusiv dînsului, urmînd să-i raportez direct pe parcurs rezultatele obținute. Mi-a permis chiar să formez un colectiv special de ofițeri din cadrul Centrului, dacă voi considera necesar.

Colectivul nu a mai fost constituit. Practic, activitatea în această acțiune am desfășurat-o de unul singur, apelînd doar sporadic la lucrătorii din subordine și la ajutorul altor unități din cadrul Centrului de Informații Externe.

Procesul din Portugalia

Din anul 1977 exista pe rol la Tribunalul din Cascais-Lisabona, Portugalia un proces în revendicare intentat de ministerul de Finanțe, în numele statului român, Elenei Lupescu, în calitatea sa de moștenitoare a defunctului rege Carol II. Regele decedase la 4 aprilie 1953, la vila Mar y Sol din cartierul Estoril, fosta sa reședință din Lisabona, Portugalia, unde se stabilise împreună cu Elena Lupescu din 1947.

În telegrama nr. 587 din 14 aprilie 1953, trimisă de Reginald S. Kazanjian, secretar II al Ambasadei SUA la Lisabona, Departamentului de Stat din Washington, se comunică următoarele : « Fostul rege Carol al României a decedat în urma unui atac cardiac în dimineața zilei de 4 aprilie la locuința sa din Estoril, aproape de Lisabona, unde el locuia din octombrie 1947.

Regele era sănătos, așa că moartea sa a venit pe neașteptate, la vîrsta de 59 de ani. Elena Lupescu și fostul ministru Urdăreanu se aflau cu el în momentul morții. Serviciul fune-

rar s-a ținut în casa sa la 7 aprilie, iar ceremonia înmormântării, cu onoruri militare, a avut loc la Pantheonul Sf. Vincente da Fara, avînd în vedere relațiile sale cu Familia Regală portugheză [în același cavou al Familiei Regale portugheze a fost înmormîntată, la 17 iulie 1859, prințesa Stephanie, sora regelui Carol I al României, care a fost soția regelui Pedro al V-lea al Portugaliei – n. n.].

Serviciul religios a fost oficiat de șeful bisericii anglicane din localitate. Au participat la funeralii Nicolae, fratele regelui Carol, prințul Frederich și prințesa Margareta de Hohenzollern, și prințul Andrei al Iugoslaviei, care au venit de peste hotare.

Regele Mihai, fiul decedatului, s-a scuzat că nu poate participa. Au participat ministrul de Externe al Portugaliei, oficialități străine și membri ai corpului diplomatic. »

O copie a acestei telegrame a fost trimisă și Legației SUA din București. Din conținutul telegramei rezultă că regele Mihai nu a participat la funerariile tatălui său, așa cum ar fi fost normal și creștinește. În schimb, la 6 iulie 1953, fostul rege Mihai decanșează, în calitate de succesor, prin avocatul său, dr. Taborda Ferreira, toate diligențele în vederea identificării, în SUA și Portugalia, a averii fostului rege Carol. La 6 iulie 1953, avocatul Dr. Taborda Ferreira din Lisabona transmite următoarea telegramă domnului Dallas F. Townsend, directorul Oficiului pentru Proprietăți Străine din Washington DC, Statele Unite :

« *Domnilor,*

În calitate de avocat al Majestății Sale Regelui Mihai de România, moștenitor legitim al averii fostului rege Carol II, decedat la Estoril, Portugalia, la 4 aprilie 1953, am onoarea să vă informez asupra următoarelor puncte, rugîndu-vă să luați măsurile necesare :

a. Majestatea sa regele Mihai de România este succesorul legitim al averii fostului său tată.

b. Se pare că o parte a averii care s-a aflat în Statele Unite, în diferite bănci, a fost blocată în timpul războiului.

c. Întrucît acțiunea succesorală se află în desfășurare, este imperativ necesar să fie blocate toate acțiunile privind aceste bunuri.

d. Deoarece acțiunea succesorală este deschisă la Tribunalul din Lisabona, care face un inventar al tuturor bunurilor succesoriale, indiferent unde acestea se află, ar fi de mare ajutor dacă dumneavoastră ați putea să ne furnizați informații cu privire la bunurile despre care știți că se află pe teritoriul Statelor Unite.

e. Dacă pentru obținerea acestor informații este necesară o cerere oficială bazată pe documente, vă rugăm să ne comunicați ce demersuri și documente sînt necesare. »

La 6 august 1953, prin Departamentul de Stat, se răspunde la solicitarea avocatului susmenționat : « Din datele existente rezultă că Regele Carol a avut un cont la banca Chase National Bank din New York, al cărui sold era de cca 150 000 de dolari. Nu au fost găsite nici un fel de alte proprietăți ale Regelui Carol. Contul de la bancă a fost deblocat de Licența Generală nr. 53 A. »

În urma decesului Elenei Lupescu, intervenit în iunie 1977, acțiunea de revendicare din Portugalia s-a extins asupra soției lui Ernest Urdăreanu, Monique Urdăreanu, în calitatea sa de unică moștenitoare a Elenei Lupescu. Soții Urdăreanu au fost alături de Elena Lupescu pînă la decesul acesteia, locuind în același cartier al orașului Lisabona, Estoril.

Dintr-un prim studiu al documentelor existente la dosar rezulta că tablourile ar fi dispărut undeva între 1940 și 1946, mai precis în anul 1940, dată ce corespundea cu abdicarea lui Carol II și plecarea forțată a acestuia din țară.

La dosarul acțiunii mai existau și unele declarații date de persoane ce au avut legătură cu evenimentele din 1940, precum și o informație conform căreia în Mexic – Carol a locuit o vreme acolo înainte de a se stabili în Portugalia – printre tablourile aflate pe pereții locuinței sale ar fi existat și un tablou de El Greco despre care se presupunea că ar face parte din colecția dispărută. În plus, la dosar exista și o telegramă trimisă, la 14 decembrie 1976, de ministrul de stat pentru Educație și Cultură al Landului Bavaria către Ambasada Republicii Federale Germane la București, avînd următorul cuprins :

Colecției de Pictură a Landului Bavaria i s-a oferit de către un comerciant de artă american o pictură de El Greco – portretul canonicului Bossio, pânză de 116 x 86 cm. Pictura a aparținut înainte regelui Carol II al României, care a luat tabloul în exil, după cum sîntem informați de către Galeria de Artă.

Ministerul de Stat pentru Educație și Cultură al Bavariei ar dori să fie informat dacă Republica Socialistă România reclamă pictura sau dacă cumpărarea acesteia ar putea ridica dificultăți ulterior.

Întrucît Galeria de Artă a Bavariei trebuie să ia o decizie rapidă, vă rugăm să ne răspundeți în cel mai scurt timp posibil.

Prof. Dr. Klim

Totuși, documentele existente la dosarul acțiunii nu m-au convins că ar proba indubitabil faptul că regele Carol II ar fi autorul scoaterii din țară a celor 42 de tablouri. Credincios principiului că, în orice colecție de date, cele care par evident corecte conțin în mod sigur erori și bazîndu-mă pe experiența mea în munca de informații externe, am trecut la un studiu aprofundat al întregului dosar, analizînd opțiunile pro și contra.

În urma studierii dosarului acțiunii « Dudaia », mi-am propus să elucidez următoarele aspecte :

1. în ce condiții a plecat din țară fostul rege Carol II în 1940
2. dacă tablourile date dispărute aparțin Familiei Regale sau Coroanei României
3. locul în care erau depozitate tablourile la data plecării din țară a lui Carol II
4. identificarea tabloului lui El Greco care s-ar fi aflat în Colecția de tablouri a lui Carol II pe cînd locuia în Mexic
5. identificarea și verificarea inventarelor obiectelor de artă aflate în palatele regale din București, Sinaia și Săvîrșin în perioada 1939-1947, cu audierea unor persoane din țară și din exterior care puteau să ne dea relații în legătură cu cele 42 de tablouri

6. dacă bunurile Coroanei Regale se află în proprietatea Familiei Regale sau aparțin patrimoniului național, ca bunuri de stat.

Problema esențială ce se pune în această acțiune era aceea de a opta pentru a merge în continuare pe varianta predeceso-

rilor mei, aceea de a-l acuza pe Carol, care nu mi se părea deloc concludentă, sau de a găsi, pe baza unor probe noi, indiscutabile, varianta reală.

Ca urmare, încă de la început am considerat, contrar sfaturilor avocatului nostru de la Lisabona, că ar fi util să am o discuție cu Ernest Urdăreanu, cel mai apropiat colaborator al lui Carol II. Era, de altfel, și persoana care cunoștea cel mai bine împrejurările concrete în care amîndoi au părăsit România în septembrie 1940.

Problema nu era deloc simplă. Cum Ernest Urdăreanu era soțul lui Monique Urdăreanu, asupra căreia se extinsese procesul nostru în revedicare din Portugalia, în calitatea sa de unică moștenitoare a Elenei Lupescu, nu aveam certitudinea că voi reuși să-l determin să purtăm o discuție în absența avocaților. În final însă, Ernest Urdăreanu și soția sa au acceptat o întâlnire, iar discuția a avut loc în cadru neoficial, la vila lor din Estoril, Lisabona. Această discuție a constituit, prin datele și informațiile obținute de la ei, punctul de cotitură în desfășurarea ulterioară a acțiunii « Duduia » și a determinat mai târziu închiderea pe cale amiabilă a proceselor din Portugalia.

Testamentul regelui Carol I

Prima măsură luată a fost studierea Testamentului lui Carol I, scris și iscălit cu propria sa mîină la 19-26 februarie 1899 în București. La pagina 5, în aliniatul 2 al testamentului, Carol I scrie : « *Galeria mea de tablouri tocmai cum este descrisă în catalogul ilustrat al bibliotecarului meu Bachelin va rămîne pentru tot de una și în întregul seu în țară ca proprietate a Coroanei României.* » Testamentul are și un codicil anexat, scris de Carol I și datat decembrie 1911, ambele publicate în *Monitorul Oficial* nr. 147 bis, din 28 septembrie 1914, în care se specifică : « *Colecția mea de arme din Castelul Peleş va rămîne în întregul seu acolo ca proprietate a Coroanei României.* »

Aceste două documente, reprezentînd ultima dorință a regelui Carol I și constituind legi de urmat pentru succesorii săi, au fost confirmate și întărite ulterior prin « Actul de împărțeală con-

venit și încheiat de succesorii regelui Ferdinand la București, la 2 decembrie 1927 », în care se menționează : « În consecință, recunoaștem Majestății Sale regelui Mihai :

a) *Castelul Peleş, cu toate celelalte castele și stabilimente cu mobilele cuprinse într'însele, afară de tablourile și colecțiunea de arme din Castelul Peleş lăsate de defunctul rege Carol Coroanei României.* »

Prevederile acestor trei documente de necontestat răspund în mod definitiv la întrebarea privind colecția de tablouri și colecția de arme de la Castelul Peleş, și anume dacă aceasta constituie sau nu bunuri personale ale membrilor Familiei Regale a României. Răspunsul este clar : cele două colecții aparțin Coroanei României ca instituției a statului român, și nu membrilor Familiei Regale.

În plus, în nici unul din testamentele lăsate de membrii Familiei Regale române tablourile și colecția de arme de la Castelul Peleş nu fac obiectul vreunei mase succesoriale. Mai mult, ele sînt exceptate în mod expres atît în Testamentul regelui Carol I, cît și în Actul de Împărțeață convenit de toți succesorii regelui Ferdinand.

În ceea ce privește colecția propriu-zisă, în care există nouă tablouri semnate de El Greco, ea a fost constituită de Carol I prin achiziții directe, plătite – așa cum însuși Carol specifică în testament – din fondurile provenite integral din veniturile obținute de pe domeniile Coroanei Regale. Deci regele Carol I recunoaște în scris că nu a achitat din buzunarul propriu tablourile achiziționate, ci din veniturile obținute de pe domeniile Coroanei Regale a României.

Am cercetat, preț de mai bine de zece zile, documentele existente în Arhivele de Stat, Fond Casa Regală. Am identificat astfel documente din care rezultă că regele Carol I a comandat și plătit integral prețul convenit pentru un total de 219 tablouri de la consulul german Dr. Felix Bamberg de Messina. Cumpărarea obiectelor de artă s-a realizat în trei etape, eșalonate după cum urmează : 95 de tablouri în anul 1879, 74 de tablouri în anul 1886 și 50 de tablouri în anul 1889.

În ceea ce privește sursa fondurilor folosite pentru achiziționarea acestor opere de artă, Carol I menționează următoarele

în testamentul său : « *Prin o bună gospodărire și o severă rînduială în cheltuieli, fără a micșora numeroasele ajutoare, cerute din toate părțile, averea mea a crescut din an în an, veniturile Domeniului Coroanei au contribuit, mai ales, la această creștere, mulțumită unei administrații foarte bune și prevăzătoare a d-lui Kalenderu, care s-a închinat, cu un devotament nemărginit, la această instituțiune [se referă la Coroană – n. n.] devenită așa de folositoare pentru Țara întreagă ; asemenea credinciosul meu secretar L. Basset, care a condus trebile mele cu atîta circumspecție, că pot dispune astăzi de sume însemnate în folosul scumpei mele Românie și pentru binefaceri [subl. n.]. » Am subliniat ultimele cuvinte din frază, căci nu le-am mai întîlnit în textele ultimilor doi foști regi ai României.*

Catalogul ilustrat al bibliotecarului regal, Léo Bachelin, cuprinde un total de 214 tablouri din cele 219 cumpărate. Deci cinci tablouri dintre cele achiziționate, conform celor menționate mai sus, nu au fost trecute de Carol I în colecția Coroanei României. Acestea cinci au rămas în proprietatea Familiei Regale, iar statul român nu a avut și nu a revendicat vreodată vreun drept asupra lor.

Carol II renunță la tron

În ceea ce privește împrejurările în care a plecat din țară fostul rege Carol II, la 6 septembrie 1940, din studierea documentelor existente la arhivă a reieșit că, în condițiile date, strîngerea și împachetarea a 42 de tablouri, care se aflau răsîndite în diferitele săli ale palatelor regale din București și Sinaia, erau practic imposibile. Dacă a luat tablouri la plecare – și s-a dovedit că a luat –, atunci acestea puteau fi doar din cele care se aflau la îndemîină în acel moment.

Carol II a fost forțat să plece din țară după ce generalul Ion Antonescu a devenit practic șeful statului. Regele nu a avut timpul material pentru a organiza un jaf de asemenea proporții. Nu am reușit în nici un fel să-mi explic cum ar fi putut Carol II să plece cu cele 42 de tablouri – era nevoie de timp pentru ca ele să fie selecționate, aduse la București și împachetate –, afară

doar de situația în care plecarea sa din țară ar fi fost premeditată, ceea ce nu era cazul.

În acel septembrie 1940, evenimentele tulburi pentru monarhie s-au derulat rapid. Antonescu i-a cerut regelui să abdice în interesul țării și al armatei. Carol abdică în favoarea fiului său Mihai, prin proclamația din 6 septembrie 1940, și în aceeași noapte pleacă din țară.

În scrisoarea trimisă de Antonescu lui Carol, se spune, printre altele : « Toți cer abdicarea Majestății Tale [...] răspunderi grave vor apăsa pe veșnicie asupra Majestății Tale dacă nu dai ascultare imediat și fără ezitare cererii, care este a Armatei și a Țării. » La acest ultimatum și după convorbirea telefonică avută cu Fabricius, șeful Legației Germaniei la București – Cancelaria *Reich*-ului, l-a informat acesta, tocmai consultă mersul trenurilor pentru a-i indica lui Carol în ce direcție urmează să plece –, regele se hotărăște în decurs de câteva ore și abdică la 5 dimineața. În proclamație, el spune : « Vremuri de adîncă tulburare și îngrijorare trec peste scumpa mea țară [...] care se găsește în fața unor mari primejdii. Aceste primejdii vreau [...] să le înlătur trecînd azi fiului meu grelele sarcini ale domniei. » Mihai depune imediat jurămîntul de credință : « Jur credință națiunii române. Jur să păzesc cu sfințenie legile statului. Jur să păzesc și să apăr ființa statului și integritatea teritoriului României.

Așa să-mi ajute Dumnezeu. »

În decurs de un secol – între 28 august 1848 și 30 decembrie 1947 –, în familia principilor de Hohenzollern au existat patru abdicări. Astfel, ca urmare a mișcărilor revoluționare de la 1848, principele Karl Anton renunță la șefia principatului în favoarea fiului său, care purta același nume, Karl Anton. La 7 decembrie 1848, Karl Anton-fiul cedează, la rîndul său, suveranitatea principatului de Hohenzollern Coroanei Prusiei. Următoarele două abdicări sînt semnate în 1940 de Carol II al României și de Mihai I al României la 30 decembrie 1947.

Faptul că regele Carol II nu a avut posibilitatea și timpul necesar pentru a alege, aduna și împacheta cele 42 de tablouri, și nici nu a făcut-o, mi-a fost confirmat ulterior de mareșalul curții, Ernest Urdăreanu, în cursul discuțiilor care s-au purtat

cu el și cu soția sa, Monique, născută Cook, la 21 octombrie 1980, la vila lor din Estoril, Lisabona. La întrebarea despre scoaterea din țară de către Carol II a tablourilor aparținând colecției Coroanei României, Urdăreanu a replicat : « Nu a scos nici un tablou din colecție și nu putea s-o facă, chiar dacă ar fi dorit, întrucât nu-i permitea timpul. Eu nu am reușit nici să-mi iau rămas bun de la mama, care mi-a făcut bagajele și mi le-a trimis prin aghiotant. Dacă ar fi luat colecția, nu mai avea nevoie să-și vîndă timbrele, la care ținea atît de mult. »

În cadrul acelorăși discuții, Monique Urdăreanu, destul de iritată, a spus : « De ce nu cereți tablourile lui Mihai, care nu demult a vîndut printr-o galerie de artă din Paris tabloul aceluia popă de El Greco [s-a referit la pictura *Canonical Bossio*, vîndută în America – *n.n.*]. Mihai, pe care toată lumea îl credea sărac, s-a îmbogățit după vînzarea tabloului. »

Cele afirmate de Urdăreanu în legătură cu vinderea timbrelor sînt confirmate și de Carol II în caietul său de *Însemnări zilnice*, nr. 11 K, în care scrie : « Am încheiat tranzacția cu Gordon Harmer pentru suma de 48 000 de dolari. Întrucât vînzarea s-a făcut la negru, timbrele vor fi scoase din Portugalia pe calea curierului diplomatic. » Cu timbrele nevîndute Carol II avea să participe, în același an 1949, la Expoziția Filatelică de la Londra.

Tot din pricina dificultăților financiare la instalarea sa în Portugalia – după ce fusese forțat să părăsească Spania, din cauza originii evreiești a Elenei Lupescu –, Carol a vîndut proprietatea sa din Franța de la Coesme, iar cu mobilierul de acolo și-a mobilat vila Mar y Sol, pe care a cumpărat-o la Estoril, lângă Lisabona, în 1948. Bunurile ce i-au fost sechestrate în Spania, inclusiv aurul, le-a recuperat ulterior, după cum afirmă Carol în caietele sale de *Însemnări*, cu ajutorul fiului său, Mihai, care a predat aurul lui Stavăr.

Datele și documentele obținute de serviciile noastre secrete au confirmat încă o dată faptul că orice informație sau document neverificate cel puțin pe două căi prezintă pericolul real de-a fi un fals intenționat sau un neadevăr. Am hotărît deci să mergem mai departe cu verificarea datelor existente în dosarul « Duduia ».

REGATUL ROMÂNIEI

MONITORUL OFICIAL

PREȚUL ABONAMENTULUI:
 În țară: 45 lei anual; 25 lei pe 6 luni; 15 lei pe trei luni.
 Pentru autorități județene și comuna urbană, 60 lei anual.
 Pentru comuna rurală, 30 lei anual.
 Abonamentele încep la 1 Aprilie, 1 Iulie, 1 Octombrie și 1 Ianuarie
 țară și încep dintr-un an financiar în altul.
 În străinătate: lei 60 anual.

PREȚUL ANUNȘURILOR PARTICULARE:
 Lei 5 până la maximum 10 linii; iar când sunt mai multe linii,
 10 bani de fiecare linie.
 Pentru abonamentele la anușuri se fac condiții speciale.
 Costul unui exemplar Monitorul Oficial este 50 bani.
 Costul unui exemplar *Dozător de Parlamentare* este 30 bani.

DIRECȚIA GENERALĂ A MONITORULUI OFICIAL ȘI ÎMPRIMERIEI STATULUI: BUCUREȘTI, BULEVARDUL ELISABETA

PREȚUL PUBLICAȚIILOR:

Lei 5 pentru o publicație înaltă care nu va trece de 30 linii.
 • 10 pentru o carte va cuprinde între 20 și 50 pagini; în caz când va trece de 50 linii
 se va percepe lei 5 pentru fiecare 50 liniilor fracționare.
 Orice act înscris și va plăti după drept necesari norme.
 Actele detaliate, de asociere, procurări, renunțări de procură, etc., de în extract sau
 extracte, se vor țara 30 bani linia, când vor cuprinde mai puțin de 20 rânduri
 se va lua o tară minimă de 10 lei.

Statutele societăților comerciale și publicațiile petroliere, 30 bani linia.
 • Anușurile, publicațiile leznicilor, necrologiile de scriitori, de
 arhitecți, etc., înșurările lor, cum și publicațiile relative la explozivi pentru
 de lucru, 10 bani linia.
 Cămine de bătrâni, 30 bani linia.

Pentru publicațiile cerute să apară a doua și, se va reține taxa dublă, iar pentru cele cerute să apară a treia și, se va percepe
 câte o și jumătate taxă obișnuită.

Publicațiile relative la schimbarea de nume, la libera practică a oricărui profes
 publicitate de certificare de clasă sau de absolvire de studii, de diploma, etc.,
 lei 5 pentru fiecare inserțiune.

Lista se compune de 30 litere din corpul Monitorului.

Lei 60 pentru publicarea jurnalelor consiliului de ministri privitoare la acord
 rezoluțiilor legii pentru încurajarea industriei naționale la fabricații și
 industriale.

• 20 linii, însemnarea pe necrologii.
 • 50 pentru publicarea amănunțită, regulamentelor de exploatare și a stu
 diilor vămilor relative la exploatarea pădurilor particulare.
 • 5 pentru publicațiile relative la înșurări, de moștenire, dăruire, etc., chiar
 când publicația e trimisă de vreo autoritate a Statului.

PARTE OFICIALĂ

București, 28 Septembrie

TESTAMENTUL MEU

SCRIS ȘI ÎSCĂLIT DE PROPRIA MEA MÂNĂ LA 14° FEBRUARIE 1899

IN

CAPITALA MEA BUCUREȘTI

TESTAMENTUL MEU

Scriș de mine în luna lui Februarie 1899 pentru a fi publicat prin «Monitor» după moartea mea, cu rugămintă ca ultima mea voință și dorință să fie urmate tocmai cum le-am descris aci de propria mea mână fiind încă voinic și sănătos.

Având aproape 60 ani, privesc ca o datorie, ca să mă hotărâsc a lua cele din urmă dispoziții. Alcătuiind acest testament, mă gândesc înainte de toate la iubitul meu popor, pentru care inima mea a bătut năncetat și care a avut deplină încredere în mine. Vieța mea eră așa strâns legată de această de D-zeu binecuvântată Țară, că doresc să îi las, și după moartea mea, dovezi vădite de adâncă simpatie și de viul interes, pe care le-am avut pentru dânsa. Zi și noapte m'am gândit la fericirea României, care a ajuns să ocupe acum o poziție vrednică între statele europene; m'am silit ca simțământul religios să fie ridicat și dezvoltat în toate straturile societății și ca fiecare să împlinească datoria sa, având ca țintă numai interesele Statului.

Testamentul lui Carol I – textul publicat în *Monitorul Oficial*
 nr. 147 bis din 29 septembrie 1914

se prezenta urmand ca terzele de ^{Anno 6} ~~terzele de~~
 la succesiune sa se incaseze ulterior
 Actor financiar *[Signature]*

Șeful Secției
[Signature]

ACT DE IMPARTEALĂ

- MAJESTATEA SA REGINA MARIA A ROMÂNIEI;
 A. S. R. PRINCIPESA-MAMĂ ELENA A ROMÂNIEI;
 M. S. REGELE MIHAI, reprezentat, în virtutea dispozițiilor art. 19
 din Legea privitoare la actele civile ale Membrilor Familiei Domni-
 țoare din 5 Iunie 1926, prin înalții Regeți: A. S. R. Prin-
 cipele Nicolae al României, I. P. S. S. Patriarhul României și D-l
 Gheorghe Buzdugan;
 D-l CAROL CARAIMAN, reprezentat prin procuratorul său general și
 special, D-l General Adjutant N. Condeescu, în baza procurii au-
 tentificată de Legatiunea României la Paris la No. 233/1927;
 M. S. REGINA ELISABETA a Greciei, asistată de M. S. Regele George
 al Greciei;
 M. S. REGINA MARIA A JUGOSLAVIEI, asistată de M. S. Regele
 Alexandru al Jugoslaviei, reprezentată prin mandatar, Principele B.
 Stirbey, în baza procurii speciale cu data de 22 Noiembrie 1927;
 A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE AL ROMÂNIEI; și
 A. S. R. PRINCIPESA ILEANA A ROMÂNIEI, asistată de Augusta
 Sa Mamă, M. S. Regina Maria;

(Se face mențiune că A. S. R. Principesa Elena a Ro-
 mâniei, minoră emancipată în baza art. 1 din Legea specială
 pentru abrogarea vanei alinial la art. 18 și pentru derogarea
 art. 24 din Legea Statutului Membrilor Familiei Domnițoare
 din 11 August 1927, înal parte la acest act cu asistenta au-
 gustei Sale Mame M. S. Regina Maria și obligându-se la
 ajungerea la majoritate ...)